

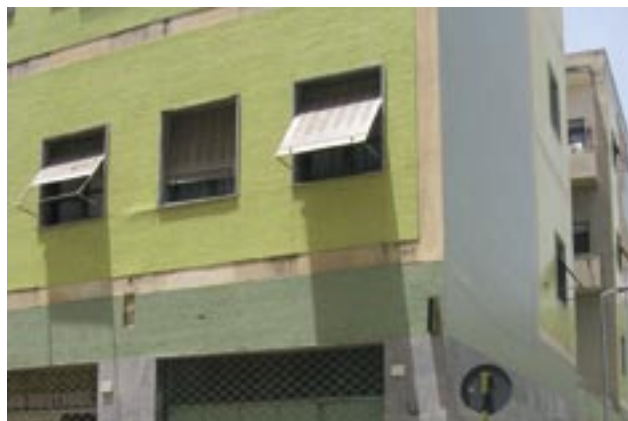

Forretninger og boliger.
Arkitekt: Arturo Mezzedimi, 1956

ASMARA – AFRIKAS HEMMELIGHET

Tekst og foto: arkitekt MNAL Christian Dahle,
Dahle/Dahle/Breitenstein as / Miledesign

Cinema Odeon Bar. Arkitekt: Giuseppe Zacche, Giuseppe Borzani 1937

Jeg kom over en bok om Asmara, Eritreas hovedstad, gjennom mine venner i bandet Milestone Refinery. Bandet hadde lenge arbeidet med musikk og tekster som en søken etter «citricity». Et uttrykk som virker syrlig, søtt og sterkt på en gang.

Boken «Asmara, Africas secret modernist city» viste en fysisk manifestasjon på citricity i arkitektur. Den kom til å koste oss relativt dyrt. Vi bare måtte utforske dette stedet selv. Og dermed tilbrakte vi store deler av juni i Asmara for å lage innspillingen av Milestone Refinerys første video: Gatsby's Helicopter. Ved å dra til Asmara valgte Milestone Refinery å

On citricity:

Citricity is: sugar and acid, sun and wind, friendship with a sting, serenity in unpredictability, security in uncertainty, trust in the future etc.

Citricity means auxiliary resistance; the counterforce that will magnify anything good tenfold if you trust it.

Citricity is the opposite of poetry; where the latter tries to extract beauty from death, citricity is simply the epiphany of surrender to what you cannot control; to a life you let happen.

Citricity is the taste of life in the flow that is the unregulated interplay of all forces, phenomena, bodies and minds.

Think of a perfect orange. Compare any other experience with the sensation of the first bite. If it matches, whatever you are experiencing is citric, and you share in the sunwind called citricity.

Christian Lysvåg, Milestone Refinery

Bensinstasjon. Arkitekt: ukjent, 1937

Forretninger og lager.
Arkitekt: ukjent, sent 1930-tall

Fabrikk og utstilling. Arkitekt: Carlo Marchi og Carlo Montalbetti, 1938

Alfa Romeo fabrikk og boliger.
Arkitekt: ukjent, 1937

gjøre videoinnspillingen til en kunstnerisk og estetisk ekspedisjon. Vi samlet et lag som bestod av bandet, et film-team, skribenter og en fotograf og arkitekt.

Asmara er unik i verdenssammenheng. Byen er arkitektonisk og designmessig enestående og har i store deler av etterkrigstiden vært vanskelig å besøke. Eritrea var en italiensk koloni fra 1889–1941, britisk koloni 1941–52 og okkupert av Etiopia 1952–1991. I 1993 ble landet selvstendig, før de igjen, etter få år, kom i krig med Etiopia. For tiden er forholdet mellom landene anstrengt, en slags stillingskrig. Derfor er Asmara er langt på vei en uoppdaget hemmelighet.

Forretninger og boliger. Arkitekt: Antonio Vitaliti, 1944

Hotel Selam. Arkitekt: Rinaldo Borgino, 1937

Bensinstasjon. Arkitekt: Giuseppe Pettazzi, 1937

Byen ble til ut i fra en italiensk idé; et modernistisk, rasjonalistisk og futuristisk konsept, som den italienske, fascistiske kolonimakt realiserte på høylandet ved Afrikas horn. Den mest fascinerende arkitekturen ble bygget på 1930-tallet. En tid som verden over var veldig innovativ, arkitektonisk sett. Tiden var preget av optimisme på teknologiens vegne.

I Asmara er konsentrasjonen av slik arkitektur helt unik. De italienske koloniherrene ønsket å bygge et moderne Rom i Afrika. I motsetning til kommunistene og nazistene tillot fascistene radikal arkitektonisk eksperimentering, som ikke ville funnet sted i konservative Europa.

Det ble i løpet av en periode på seks år, fra 1935–1941, bygget

hele 600 bygninger, infrastruktur og veier. Det meste av dette er bevart på tross av, men også på grunn av, krigen mot Etiopia, idet kampene har foregått utenfor Asmara, og det har blitt våpenhvile før kampene nådde byen.

Høylandets tørre og fine klima har også hjulpet til i bevaringen av bygningene.

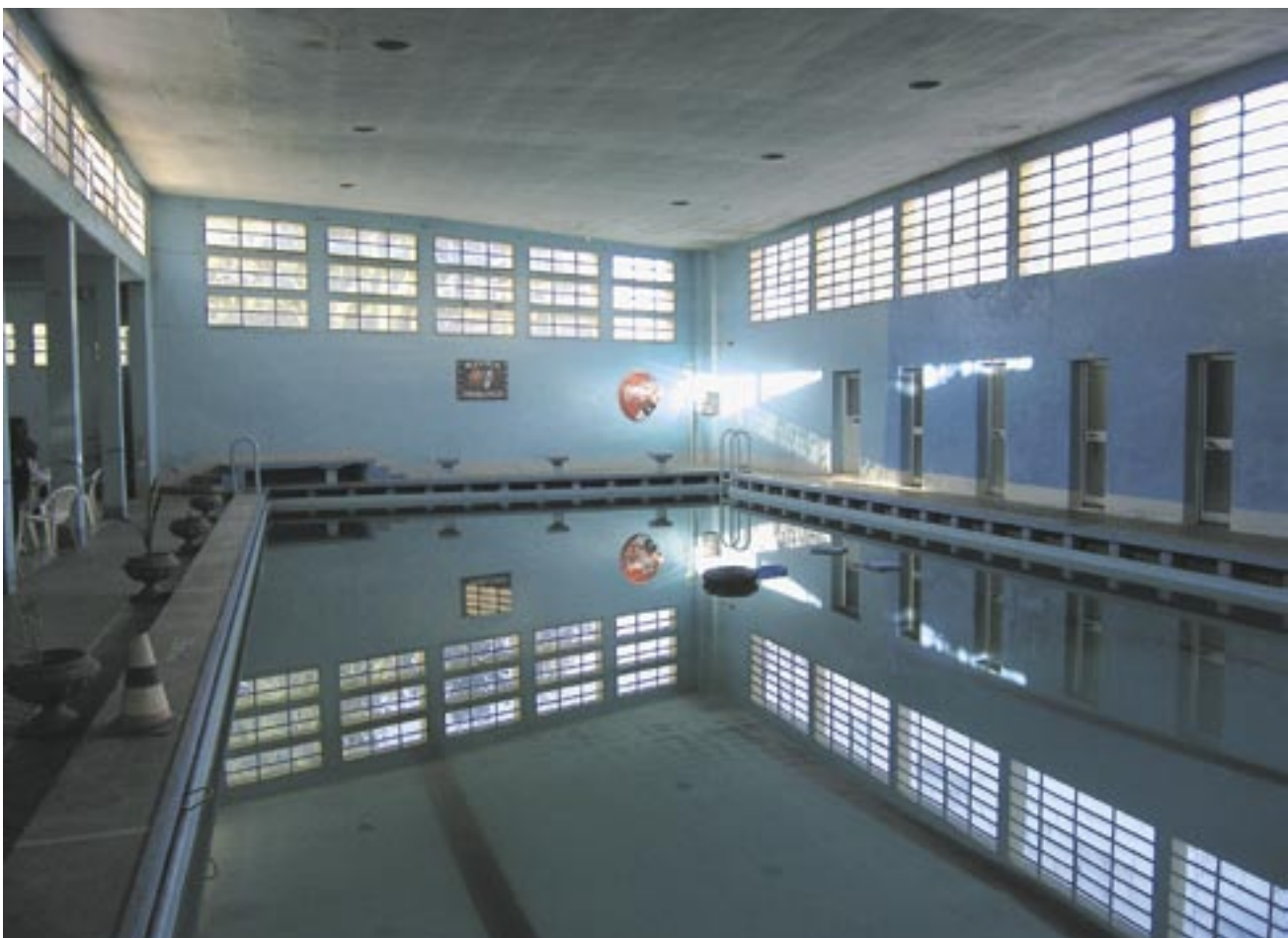
*Svømmebasseng.
Arkitekt: Arturo Mezzedimi, 1944*

Takdetalj

Trappedetalj

Villa, Arkitekt: ukjent, midt 1930-tall

Jeg var så heldig å møte forfatterne av boken som lokket oss til Asmara: Edward Denison, Guang Yu Ren og Dr. Naigzy Gebremendin. De kunne fortelle at «Asmara, Africas secret modernist city» ble til som en del av et større prosjekt; The Cultural Assets Rehabilitation Projekt (CARP), etter initiativ fra eritreiske myndigheter.

CARP begynte med et ønske om å få ut informasjon om den rike kulturelle arven i Asmara, og for å kultivere ideen om å ta vare på det bygde miljøet. Et prosjekt til å hjelpe dem til å hjelpe seg selv. Et del produkt av CARP-prosjektet er å finne i den flotte nesten coffe-table-aktige boken «Asmara, Afracas secret modernist city», og to rimelige produkter for eritreere flest: En arkitektur-guide og et kart med historiske vandringer.

Eritreere har levd i krig i mer enn 30 år, og før det var de okkupert av kolonimakter. Det kan virke som et paradoks at man bruker energi på å bevare noe så overflattisk som arkitektur, som til alt overmål ble tegnet av, og først og fremst til, koloniherrer.

Forretninger og boliger, trapperom. Arkitekt: A. Bibolotti, 1944

Dr. Naigzy Gebremendin forklarer at det er flere årsaker til at de gjennomfører et slik prosjekt, men at de viktigste er, for det første; at 90% av håndverkerne som bygget Asmara var deres egne forfedre. De bygget

byen med sitt slit, sin svette og sine tårer, og CARP er en måte å hedre dem på. Den andre og kanskje viktigste grunnen er at eritreere kjenner hemmeligheten med å ha fred i hjertet og tilgi.